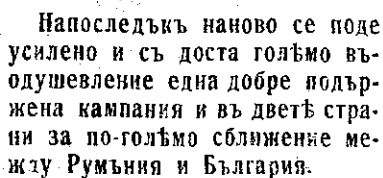

Organ al Minorității
Bulgare, din Ro-
mania
Telefon: No. 138

АВОИАМЕНТ:
an lei 300
si lei 160
библиот. — ЕНТЬ:
За 1 година 300 лей
За 6 месеца 160 лей
Adres: Glasul Dobrogean
str. Pr. Elisabeta 4 Bazargic

Румъно - българско сближение

Аголизирашните, най-вече то-
зи от Букурещ, взаимни ко-
митети, наново се съвземат и
се готвят за редица прояви,
които да улеснят една по се-
риозна и по всеобхватна акция
за искрено разбирателство ме-
жду двата съседни народа.

Тръбва да признаемъ, че ежедневника „Добруджа жуна“ отъ Констанца подъ влияние на своя директоръ, енергичниятъ и усърденъ г. Конст. Сари, стои начело на възраждащото се движение за действително сближение и взаимноопознаване между Румъния и България. Г-нъ Сари, придруженъ отъ видни свои съграждани, посети напоследокъ България, където му се указа най-радушенъ приемъ. Своите впечатления директора на „Добруджа Жуна“ предаде въ няколко възторжени рапортажа. Същия вестникъ помѣсти въ преводъ статията на г. Н. Д. Стоиловъ, висшъ чиновникъ отъ българското външно министерство и виденъ публицистъ върху „Румъно - българскитѣ културни връзки“.

Ревностния любител на историческите издирвания г. д-ръ Ионъ Дину се отзова горещо за софийския професоръ г. д-ръ Романски. Научаваме, че се проектира едно общо посещение въ България на видни учени отъ Букурещъ.

Въ настоящій брой помѣства-
ме много интереснѣе впечат-
ления на г. генераль Манюес-
ку.

Дано това посещение да има
положителни резултати!

Америка иска своите вземанки

Една телеграма отъ Вашингтонъ гласи, че американското правителство изпратило нота до държавитѣ дебиторки, съ която се иска да си изплатятъ задълженията отъ войната. Тѣ възлизатъ на кръглата сума единъ милиардъ и половина долари. Срокътъ е до 15 юний.

Вестниците коментирайки горната телеграма пишатъ, че нито една държава днесъ не е въ състояние да заплаща дълга си.

Малко безгрижие!

Ботеви гатанки [Изъ „Будилникъ“ 1873 г.):

„Масъ има, свиня не е; умъ
има човѣкъ не е; азъ го и-
мимъ за магаре, ти го имашъ
за свѣтия. Шо е то?

— Чорбаджия.

„Ти го чакааш да се роди,
а азъ думамъ: умрѣло е. И що
е то?“

— Патриотизмъ.”

„Ти го поюешъ, то мига; ударишъ го, прозъва се; а отъ него и азъ бѣгамъ. Шо е то?

—Шпионинъ“.

Тия Ботеви гатанцици може да се четатъ въ минало вѣчно несвѣршено време (по граматиката) и вѣчно да се прилагатъ въ ежедневиия нашъ животъ...

Обединителната акция

Получихме следното хубаво писмо от г-нъ Иванъ Ангеловъ, депутатъ отъ Дуросторски окръгъ.

Долгъ
Люб. П. Станчевъ
Базарджикъ

ADUNAREA DEPUTAȚILOR

Г-нъ редакторе,

Четохъ въ в. „Добруджански гласъ“ отчета за състоялото се на 23 т. м. събрание по инициативата на група грандани и съмъ възхитенъ отъ предприетата акция за организирането на всички българи на малцинствената почва вънъ отъ каква да е политическата тенденция.

Единството между добрите и легални българи може да се създаде и въпреки различията на техните политически разбирания. По този начин би могло да се тури край на нашия пагубен сепаратизъм. От сърдце Ви пожелавамъ успехъ.

ИВ. АНГЕЛОВЪ

Окончателнитѣ резултати отъ из- боритѣ отъ окр. Калиакра

На 31 т. м. се произведоха изборитѣ въ нашия окръжъ за общински и окръжни съветници. Общия резултатъ за окръжниятъ [споредъ новия изб. законъ гласуваха само избирателитѣ отъ селата] е следния :

Нац.-либерали 9340; нац.-църнанисти 4219; Ципър-
ску 721; Юнианъ 347; Гога-Куза 571; Вайдисти 2478;
Г. Братияну 393.

1. Секция: Нац. либерали 705; нац.-царисти 242; Юния 30; Куза-Гога 22; Вайда 44; Г. Братияну 28 и гражданската листа 4.

2. секция: Нац.-либ. 650; нац.-цър. 221; Юниянтъ 24; Куза-Гога 19; Вайда 47; Г. Братияну 23; гражд. листа 1.
3. секция: Нац.-либ. 632; нац.-цър. 207; Юниянтъ 13; Гога Куза 10; Вайда 46; Г. Братияну 14; гражд. л. 3.

Или общо, въ Базарджикъ о-дѣлнитѣ партии по-
лучавать: Нац.-либ. 1987; Нац.-щър. 670; Юниянь 67;
Гога-Куза 51; Вайда 137; Г. Братияну 65; гражд. л. 8.

Националь-цѣраниститѣ възематъ 22 на сто, следователно, либералитѣ възематъ 11 мандата, а националь-цѣраниститѣ 3.

Въ тритѣ окръжи: Илфовъ, Аржешъ и Бузѹ, въ които сѣ произведени окръжни избори, общиятъ резултатъ е следния :

Нац.-либерали 33.360; Нац.-църанисти 43.000; Вай-
да 18.500 и Гога Куза 3.630.

ТАРИТЪ МОНЕТИ

по 100 лей задължително се приематъ

отъ населението.

Всички ония — казва се
въ злновѣдѣта — които се до-
казватъ, че отказватъ да
приематъ старитѣ монети
по 100 лѣй, да бѣдатъ пре-
дадени въ рѣцетѣ на проку-
рорския паркетъ».

министерството на финан-
съ повторно изпраща
път до подведомстве-
ни си органи да вземат
ни мърки, щого стари-
монети по 100 да се
емат наравно с стари-
като от страна на
жденията, така също и

На разговоръ съ единъ познайникъ на Ботева отъ Добруджа

Изъ улицитъ на Базарджикъ често прави впечатление благородния видъ на единъ напредналь човѣкъ, който възрастъ, обаче, ни, а съ положителност не би могълъ да определи. Чисто обрѣснатото му лице, съ нито една бръчка, мждритъ му очи, озарявани често отъ една сърдечна усмивка и живия говоръ съвсемъ не издаватъ близо 90-тъ години, които тежатъ на снажно изправения му грѣбъ.

Димитъръ В. Поповъ

е живъ символъ на една епоха, пълна съ величави дѣла на девствено родолюбие, на подвизи въ всички отрасли на живота и на рѣдка индивидуална предприемчивостъ.

За илюстрация на забележимъ нѣколко дати отъ миналото на този синъ на възродителната епоха: роденъ е на 29 юний, 1850 год. въ Котелъ, като синъ на западналия нѣкога голѣмъ търговецъ въ Смирна, Вълю пѣлъ Димитровъ. Виждайки, че ограничения обсега за възможности въ родния му градъ не представлява за него простора за единъ по-широкъ прегледъ, напуска го презъ 1864 г. на 2 мартъ (съ една удивителностъ г. Поповъ си спомня до най-големъ подробности почти всички перипетии отъ живота си) и се уселва овчаръ въ Добруджа. Но да ходи подиръ овцетъ не било за него и следъ две години отива въ Констанца, където постъпва като слуга въ търговската къща на Петра Огняновъ. Обаче, не го свѣрта и тукъ и въ 1861 год. се отзовава въ Цариградъ, за да се учи въ българското училище.

Презъ ваканцията на сжщата година се завръща въ Котелъ, а отъ тукъ — наново въ Констанца, където престоява до 1870 г. когато заминава за Одеса съ горещото желание да постъпи въ нѣкое училище. За тая целъ се явява при сѣржа дѣтина си — вѣнчанъиятъ то за генералъ Кишелски.

— Когато му съобщихме, че съмъ отъ Котелъ — разказа за тая си срѣща г-нъ Поповъ — очитъ на военния засияха, покани ни любезно и вземайки присърдце моята участъ, посѣветва ме да постъпя въ военното училище, за което ми даде препорѣка.

На какъвъ езикъ се разговаряхте съ генерала?

— На български... Тогава българитъ, намиращи се далечъ отъ родината си, заемащи дори и най-високи положения, като братя Богоридовци и други, смѣтаха за честь и щастие, кога имаха случай да говорятъ на майчиния си езикъ.

Поради съвета на свой сродникъ отъ Одеса г. Поповъ не постъпва въ военната школа, а следъ три месечно престояване, заминава за Галацъ.

Тукъ за пръвъ пѣтъ се срѣща съ Хр. Ботевъ

Ето какъ предава това нашия почтенъ събеседникъ:

— Установихъ се въ хана на Ив. Карловчанина. Една вечеръ дойде строенъ момѣкъ, красивъ, крѣглоликъ, съ високо, хубаво чело и едва спускаща се не много гъста възкестенява брада и мустаци. Каза ни, че е забѣгналъ отъ Русия и че се кезва Христо Ботевъ. Още отъ първата вечеръ ни заговори буйно и съ увлечение за народни работи. Всички го слушахме възторжено. Затова започнахъ да се интересовамъ за този човѣкъ. Презъ деня той отиваше горе, на Търгу Ноу въ кръчмата на Петра Поповъ, където се събираха карлонци. Но вечеръ се срѣскахме наново въ салончето отъ втория катъ на Иванчовия ханъ и сладкодумеца ни говорѣше за хжшовски неволи, за близкия край на турско владичество, стига народа самъ да поеме ръководството на своитъ сѣдбини, а не да слуша чорбаджии и всички ония, които го преспиватъ. Помня, че на тази тема се повръщаше много често и тогава гласа му ставаше горещъ, а очитъ му се разгарѣха.

Азъ постъпихъ на работа въ търговската къща на Евлоги Георгиевъ. Ботевъ замина за Браила, където започна да издава в. „Дума“. Вестника се разграбваше въ Галацъ. Азъ пазяхъ първия брой, въ който бѣше помѣстено отхотворението „На прощаване“, но въ пожара (въ Котелъ Н. Б.) всичко загина.

Отъ после Ботевъ идваше често въ Галацъ. На нѣколко пѣти го виждахъ да се качва горе при Евл. Георгиевъ. Тукъ дойде на два пѣти и Любенъ Каравеловъ.

— Какво ще ни кажете за народнитъ работи?

По него време се строеше църквата и бѣше въ разгара на разправията съ патриаршията. Тази борба бѣше обединила всички българи.

Спомнямъ си на едно събрание единъ грѣкъ се обѣрна къмъ сина на богаташа Аврамовичъ, тогава белгийски консулъ и му каза: „Ти какъвъ си българинъ, когато не знаешъ български. Кажи ми „Отче нашъ“! Младежа отначало се смути, но бързо се свързе и буйно отговори: „Грѣхъ е, че не зная майчиния си езикъ, но това не ми пречи да чувствамъ и мисля, както българинъ. Езика азъ скоро ще науча!“ И наистина, следъ нѣколко месеци този младежъ започна свободно да се разговаря по български.

Когато отивахъ въ Браила не можехъ да не се отбия при Странжата

Той държеше гостилница-кафене горе, на равното, отъ дѣсна страна на голѣмия пѣтъ. Бѣше високъ, слабъ и малко прегърбенъ. Събираше хжшоветъ, варѣше имъ бобъ и имъ говорѣше все за народа, противъ турцитъ и разказваше колко е хубаво изъ Балканитъ.

Пѣкъ много саѣтъ прииждаше отъ България, всѣки денъ пристигаха все нови вести, духоветъ бѣха въ постоянно напрежение.

При това положение можите си представи въздействието на грѣмогласната „Дума“, която и за туй се нарече „Дума на българскитъ емигранти“

Само въ огъня на тази възбуда, готовност за самопожертвуване и искрена любовъ къмъ народното дѣло можа тѣй бърже да се създаде всичко онова, което вие знаете отъ историята...

Спомняйки си за тия хубави дни, срамъ ме обзема, като гледамъ какъ се водятъ сега у насъ български работи. Не виждамъ азъ сърдце да се влага въ всичко, което вършатъ тия, дето приказватъ за училища и банки и за туй народа бедствува, а водачитъ му добруватъ и богатѣятъ.

Бедни бѣха нѣкога героитъ, които подготвиха свободата на България, но бѣха богати по духъ и по велики дѣла...

Въ очитъ на г. Поповъ се разлѣнеодолима боль и видѣхъ че устнитъ му затрепериха.

Печалното зрелище на нашия обществени похвати гнетѣше духа, черпалъ нѣкога вдъхновение и сила отъ толкова чисти и самотвержени прояви.

Следъ кратко млчание българоградия Ботевъ съвременикъ повдигна очи и каза: — Надеждата ми е въ младитъ. Дано тѣ трѣгнатъ по пѣтя на преданата и искрена служба въ полза на народа, защото само той извежда и къмъ блага на личното добруване!

П. П. С-въ

Ботевъ въ попско расо

Между съвременикитъ на Ботева е имало плеада патриоти, които по характерността на дѣлата си пре-красно можемъ да ги изровимъ изъ историческото минало и да наложимъ маскитъ имъ върху нашитъ лица. Защото и тогава червеятъ на разединението между българщината въ Румѣния е съществувалъ, както сега, и тогава е имало патриоти, както имаме и сега. Единъ отъ тѣхъ е билъ Недѣлко Пандурски — единъ човѣкъ на рѣстъ много нискъ, много смѣшенъ и оригиналенъ. Занимавалъ се продажба на картини. И горко било томува, който отказвалъ да купува произведенията му! Той го псувалъ, ругалъ и го обявявалъ за „народенъ врагъ“. Пандурски искалъ да знае всичко що става въ комитетата. Но нѣмалъ достѣпъ.

Едикъ денъ се свиква събрание на представителитъ отъ всички краища. Пандурски употребилъ всички свои срѣдства и той да бѣде въ събранието, обаче, не го приели. Тогава, той издебва момента и тъкмо когато събранието заседавало, покотерва се по една стѣлба и отъ прозореца извикалъ:

— Синца сте магарета! — и избѣгаль.

Другъ пѣтъ, на Кирилъ и Методий, Пандурски станалъ да пие наздравца и да каже нѣколко думи. На праздненството присѣствували всич-

ки видни българи — елита на обществото отъ Букурещъ. Всички станали на крака. Ала Пандурски не можалъ да произнесе освенъ: — господи! Следъ продължително млчание той се провикналъ: — „Братя, българи“, но пакъ не схваналъ езика му. Слушателитъ избухнали въ смѣхъ — смутилъ се и Пандурски, но не изгубилъ духъ. Заелъ ораторска поза и когато всички замълчали, викалъ:

— Вагабонти и подлеци! — и избѣгаль...

Ала, умира Пандурски. Българитъ се събрали да го погребатъ, но става споръ трѣбва ли да поканятъ погребъ, защото покойникътъ прѣживя е псувалъ най-много поповетъ. Именно, тогава Ботевъ се заема да го опѣва и замѣства свещеника. Следъ погребението Ботевъ написва своето хубаво „Послание отъ небето“.

Ботевъ не умрѣ. Но умрѣ ли Пандурски?

Въ нашия общественъ животъ твърде често срѣщаме герои по образъ и подобие на Пандурски. Съ едно различие: Пандурски е искалъ да говори, но не можалъ да каже нищо; за това пѣкъ ималъ до блѣстѣта да казва нѣщата съ действителнитъ имъ имена. А нашитъ г. г. Пандурковци, нито иматъ желание да говорятъ, нито искатъ, нито иматъ доблестъ, но знаятъ да работятъ — задъ гърба, тилно...

Ю.

Историята на Балканитъ

въ свръзка съ румѣнския народъ

Отъ нашата редакция въ Букурещъ

На 25 май т. г. по тържественъ начинъ стана изпитването и прогласяването на г. Викторъ Папакостя за редовенъ конференциярь при катедрата за история на румѣнитъ, гдето ще застъпва историята на румѣнитъ изъ балканскитъ страни.

Безъ да влизаме въ подробности, ще изтъкнемъ два интересни факта.

Започвайки речъта си, г. В. Папакостя изтъкна, че въ момента, когато въ София подавали рѣка на сѣрбитъ за съставянето на една империя на южнитъ славяни отъ Адриатическо море до устието на Дунава и отъ Егейско до австрийскитъ Алпи, налагало се особено внимание и се явявало като необходимо застъпването на историята на румѣнитъ изъ балканскитъ страни. Знаело се, че още

Н. Бѣлеску казалъ, че нѣ югъ разширението на Румѣния можело да стигне до Балканитъ.

Втория фактъ, който изтъкна г. В. Папакостя, е, че така е интересенъ. Той каза, че всички голѣми историци изъ българския политически и книжовенъ животъ били аромѣни, излѣзли изъ недрата на аромѣнското население изъ Сръдна гора и специално изъ Котелъ и котленско.

Това се казва предъ специална комисия съставена отъ г-дата Г. Мурну, П. Панаитеску и К. К. Журеску, университетски професори и при избрана публика отъ интелектуалци.

Разбира се, ние само белѣзохме горезвѣстнитъ две научни твърдения, почитаемия университетски ученъ, безъ да ги ментираме.

АСЪНЪ БОЕВЪ — Виена

ПРИПОЗНАТА ДЕМОКРАЦИЯ

Демокрацията не е само политическа аритметика, статистика на количеството, а преди всичко творчески дух и историческо съдържание, които един народ влага в държавния си живот. Демокрацията не е лебеловата пъсен на умирающия идеализм на невъзможното, а събуждащата пъсен на вечно възкръсващия феникс на желанието на народите да живеят и творят. Върхът на всенародното участие не се достига само чрез това да бждеш управляван от аритметическото болшинство — тогава французите би трябвало да се управляват от негрите, англичаните — от индийците, а когато се върви по творческия път на държавната мъдрост и естествения път на историческото развитие на един народ. Гласовете, според думите на Шилер би трябвало не само да се броят, но и да се теглят. Колко престъпления са били досега извършени, колко невинна кръв е била пролита във името на свободата и демокрацията! Разликата между свобода и свободи е същата както между Бог и Богове: т. е. множественото число на думата свобода.

Свободите провъзгласени в края от Френската революция са днес повече или по-малко една историческа база: авторитарните държави днес има един минимален политически свобода, но един сравнителен максимум на народна стопанска защита. Чисто демократичните страни еткмо обратното. Не е ли рония, че въпреки политическата демокрация във Франция Англия държавит и днес не там не приежават главните материални блага на народа (железници, мини, гори и пр.), а в малка България, а е отдавна свършен факт, че ето едва сега в тези „демократични“ народи социалните поставят в своите общонародни програми и то във всякакъв изглед на олюбване. Каква полза е и тогава френският или английският гражданин от политическа прекалена свобода, щом и днес техните „национални“ богатства на тези народи, умират от глад? Не възраме да има рудодобива на света с по-големи привилегии от българските: от мина Перник, ма че в европейските демократични държави съществуват рудодобивни организации броящи милиони членове и право да стачкуват и истинската демокрация е само една формула: да не е социално без да си е социален и да не е национално без да е националист. И днес обичаме да

пфемъ скверната пъсен на неблагодарността смесвайки елементарните пели на руската политика с благодния пориз на руския народ: русо-турската война от 1877 год. е из-великата освободителна война, (а не империалистична) въ историята на човечеството и неа започна руската дипломация, но води и спечели руския народ. Ние би трябвало само да съжаляваме, че руските генерали и управници не успяха да освободят и от техните политически предразсъждения онзи българ, които съблъкоха от българ. снага хубавата въковна правна носия, за да надхнат маркизетната дреха на западноевропейската правност и то без пскаква проба. Българският народ щеше да преживе по-малко народни нещастия. И разочарования от европейската свръхдемократичност в столицата на най-демократичната и „свободолюбива“ държава нѣмаше да бжде тъй горчиво за нас. Днес самите стари европейски държави преживат една естествена, бихме казали, еволюционна конституционна криза. Демокрацията, родила се под неспокойния знак на политическата спекулация страда от много недъзи, които са болести по рождение. Тя е била винаги глуха спрямо жизнените изисквания на народния организъм и особено толерантна по наклонената плоскост на заблудената народна психика. На конгресите на спиритистите в Париж и Шатит са се събирали по над сто хиляди души — хора, които едва могат да минават за сериозни и тяхната дейност е една твърде съмнителна аполлогия на съвременната демокрация. Въ Франция, Англия и Шатит с татистично е установено съществуването на повече от две хиляди секти: спиритисти, спиритуалисти, окулисти, антропософи, толстоисти, метафизисти, духовборци, свободомислещи, адвентисти (сжботини), скопци и т. н. Нека си спомним само за глупостите на дъновистите в България. Тези секти и мафии нарушават духовното, политическото, обществено и върското съзнание на един народ. Ние българите нмаме един тжжен исторически примѣр: богомилите, които разслабиха историческото съзнание на българския народ. Така, ч външната глупост и лудост по душите на Гюте „се предава от място на място и от род на род подобно на една страшна болест“ и неразбраната демокрация едва ли не раздава премии за култивиранието и насаждането на неизличимата човѣшка глупост. Въ държави с силна племенна култура и исторически традиции дето, дори и

самите социалисти станали крепители на държавния строй [Белгия, Англия, Франция] подобно разколничество като израз на свръхдемократия може да се преживе без особени последиствия, но за народи малки, млади, бедни, с необособено историческо съзнание, то е винаги гибелно. Русия бѣше вѣкога класическата страна на сектите, кржжолите и на „високо демократичните“ тежнениа. Всичките станаха гробокопачите на вѣкошния царски режим: гражданската доблест не биваше калена пред единичкия отечествен олтар, а пожертвана и дѣлена пред мѣстните идоли на разни дружества и кржжолѣ. Днес останалите живи, истински виновници намират и сочат, както казва вѣмците като грѣхоизкупителен оветъ „слабохарактерния“ руски цар, наричайки го самите „мистичен идолѣ“. Тѣ забравят, че носителѣ на една припозната демокрация, която, нѣмаха доблестта да защитят, са първичните виновници, а слабостта на руския цар ако и съществуваша не бѣше толкова пагубна за европейската политика, отколкото Вилхелм II, който „обичаше да говори на високо“ и да удря с свития си юмрук по дипломатическите маси и канцеларии на Европа.

Малките европейски народи, особено балканските, гледат съ особено внимание постиженията на авторитарните режими, защото собствената вътрешно-политическа и конституционна криза, която тѣ болезнено преживяват е предизвикана именно от въродените недъзи на префренената западно-европейска демокрация. Така че стопанската зависимост на балканските държави от Германия и Италия — половината от вносоизноса, а за България дори и двете, е насочен към тези държави, не е нито главната, нито първичната причина за това. Въ много отношения богатите западно-европейски народи, при които материалното обезпечение на масите е по-лесно, а прекалената демокрация е един политически лукс, не могат да послужат за примѣр на балканските народи. Държавническото съзнание на тези народи ги поучава: въ всички други области на живота опитността и на другите може да бжде полезна, но въ областта на държавното управление най-ценен е преди всичко собствения опит. А този опит поучава всички балкански народи: да следват естествения път на своето историческо развитие, път на взаимното зачитане, равнопоставяне, взаимна помощ и творчески миръ между всички балкански народи.

Нова парфюмерия

Съобщавамъ на всички любители на хубавото и избраното, че открихъ, въ Базарджикъ, на жѣла на ул. Пр. Фердинандъ, ПОДЪ ГРАДСКИЯ ЧАСОВНИКЪ

НАЙ-ДОБРЕ СНАБДЕНАТА

ПАРФЮМЕРИЯ

Тукъ ще намерите всичко потребно за поддържане на тѣло, хигиената на кожата и изобилие необходимото въ козметиката

ЕДИНСТВЕНИЯ ОБИЛНО УРЕДЕНЪ МАГАЗИНЪ, ОТЪ ТОЗИ РОДЪ ВЪ ЦѢЛА ДОБРУДЖА

Одеколони, пудри, ружове, кремове, помади, моливи отъ най-прочутите фабрики и най-разнообразни видове

СЪ ПОЧИТЪ ЙОРДАНЪ КАЛИНКОВЪ

Турция заплашва Категоричните изявления на г. Кемалъ Ататюркъ

Меродавниятъ печатъ обстойно коментира съобщението на дипломатическия редакторъ на в-къ „Дейли телеграфъ“ относно изявленията на председателя на турската република. Г-нъ Кемалъ Ататюркъ, заявилъ: — Никой да не се докосва до държавитѣ, членки на Балканското споразумение. Последните събития доказаха решението на тия държави, за да не бждатъ предметъ на политиката на Римъ и Берлинъ. Много често се говори, че между Германия и Италия е сключенъ договоръ за подѣлба интересите на държавитѣ отъ Дунавския басейнъ“.

Търгътъ за водоснабдяването на гр. Базарджикъ

На 27 т. м. въ мѣстното общинско управление следваше да се произведе търгътъ за водоснабдяването на града. Поради липса на конкуренти, той се отложи за неопредѣлено време. Присъствува само представител на д-ство „Дистремъ“ отъ Букурещъ, г. адвокатъ Владимиръ Гоянъ.

Цѣлото предприятие възлиза на 50 милиона лей, а концесията ще трае 30 години.

Следъ електрификацията, която е на привършване, водоснабдяването бѣ една отъ най-важните проблеми за града, което — най-после, е къмъ своето осъществяване.

РАЗБИТА ЛЮБОВЪ

Тя бѣше млада и хубава. Върху раменетѣ ѝ падаха черни смолести кѣдри, които не единъ погледъ бѣха очаровали. Но на тая красива стойка отъ рано живота бѣ сложилъ своя отпечатѣкъ. Той бѣше и сломилъ всецѣло. Отъ ранна младостъ бѣше ѝ отредилъ за съпътница вѣчната мъка, черната мнрота скръбъ, които всецѣло помрачиха сърцето ѝ, като ѝ хвърлиха въ бездната на безумното отчаяние. Но въпреки жалкото, плачевно състояние, до което я бѣ довела съдбата, тя по неволя трѣбаше да живѣе само заради единичката си рожба, нейна единствена утѣха срѣдъ мрачните ѝ и монотонни дни.

Въ невинното лице на това нещастно създание, въ нежните ѝ му очички, които гледа-

ха тъй мило, въ хубавите ѝ му кѣдри, тя виждаше образа на она обич ѝ мъжъ, който въ единъ прекрасенъ денъ успѣ да вземе това, което бѣше най-скъпо ней и изчезна за винаги.

Бедната Мила! Тя не знаеше, не допускаше даже, че жертвата, къмъ която я бѣ подтикнала силната и искрена любовъ, ще я доведе до тая гибеленъ край — да стане майка на едно нещастно дете. Тя все бѣше чувала отъ своите съученички, бѣше чела изъ романи, но не вѣрваше, че действително жената е едно развлечение, единъ престой въ живота на грубия и жестоки мъжъ, че той въобще не търси въ нея жената-чѣстѣкъ, а своя обектъ за низки и платски удоволствия.

Ив. Ст. Мавродиевъ

Четири дни въ България

Г-н генералъ о. з. Манолеску, председател на д-ството „Cultul Patriei“ (Културата къмъ родината) публикува въ голѣма столиченъ ежедневникъ „Универсул“ впечатленията си отъ скорошното си посещение въ България по случай Пловдивския панаиръ.

Превеждаме тия негови записки, за да запознаемъ нашите читатели съ мнението на този виденъ румънецъ за днешна България.

„Не заминавай за България съ автомобилъ — ми каза единъ приятелъ: — защото пътищата сж лоши. Послушахъ. И на 12 май сутринта бѣхъ на гара Филаретъ, измазана отъ вѣтъ, а мръсна отъ вѣтре като нѣкой напуснатъ ханъ... Общиятъ видъ на гарата разваля настроението на всѣки румънецъ, а какво мислятъ чужденците, които пристигатъ и заминаватъ отъ тази гара, не знамъ. Въ 9.30 бѣхъ на пристанището Гюргево. Забелязва се едно начало отъ порядъкъ. Въ 10.30 бѣхъ въ русенското прие. щце. Тукъ порядъкъ е изпривършанъ. Да като тръгне влака за София, съ единъ файтонъ, обходихъ Русе. Улицитъ чисти, прави, достатъчно широки и павирани съ кубически блочета.

— Браво, казвамъ на файтонджията — харесва ми Русе, изглежда, че има голѣми доходи.

— Извинете, но Русе нѣма такива доходи, каквито има Гюргево. У насъ обаче, който краде го бѣсятъ.

— Нито у насъ не се краде — отговарямъ азъ, но у насъ живота е по-сжипъ.

Не зная — ми отговаря файтонджията — така се говори у насъ.

— И у насъ е сжипо, оба

че ние не харчимъ както се харчи у васъ. У насъ всички икономисватъ. Вие пътувате първа класа, ние пътуваме трета. И тога седна икономия.

— Знаеш ли къде е румънското консулато.

— Зная, обаче консула е заминалъ за Букурещъ, помощника му е тука. Много добри хора и много хубави къщи иматъ.

Наистина, консулатото е много добре инсталирано на брѣга на Дунавъ. Тукъ помощникъ консула, единъ мл. д-ръ, представителенъ и любезенъ господинъ, ни посреща съ радостъ. И има грижата да улесни заминаването ни за София. Питамъ го: — Вѣдѣхъ български войници много добре облечени. Така ли сж всѣки денъ?

— Да, отговори помощникъ консула. Не съмъ виждалъ български войникъ окжсанъ или съ скжсани б-туши. Файтонджията ми казва, че тукъ не се взема румънецъ и не се харчи много.

— Да, така е. Тукъ кметъ и голѣма частъ отъ административнитъ началници сж назначени и биватъ веднага на казвани при най-малката грѣшка. Тукъ изглежда царя девицъ спасение на личността чрезъ трудъ, а на обществото съ честностъ.

И да знаете, че не на контрола, а на достоинството на ръководителитъ, индивидуалната добросъвестност и бързата реакция на опетенитъ се дължи тази степенъ на социална нравственостъ.

Запитахъ го какво е искалъ да ми каже българина като ми посочи нѣколко банки съ думитъ: — това добро, това държи пари, това кесия на българина. — Наистина тука банкитъ се радватъ на голѣмо

Тѣлесното възпитание за прогреса на родното творчество и култура е най-великото предназначение, основано на принципа на мощното здравословно състояние и волевъ импулсъ. То гради, то пресъздава, то величае нацията.

Ако се повърнемъ две хиляди години назадъ, ще забележимъ една много голѣма разлика между тѣгава и днесъ. Древниятъ селянинъ на Стара Гърция въ нищо не може да се сравни съ нашия, въпрѣки гигантския напредѣкъ на техниката и науката.

За селянина отъ Златна Добруджа-кой мисли днесъ за неговото тѣлесно и духовно развитие?

За селянина тѣлесното възпитание се явява и се налага като най-сжществена необходимостъ. То обнова, поддържа, допълва съ нови сили и здраве тѣлото. Здравето за селското семей-

ство е най-голѣмото щастие. За жалостъ, нашия селянинъ много се е отклонилъ отъ пътя, по който природнитъ закони сж му опредѣлили да върви. А това се дължи на пълното му изолиране отъ всѣкаква, било отъ тѣлесна или духовна култура. Може би, нѣкой ще се изкаже: следъ усиленъ полски трудъ само това му липсва. Необмисленъ би билъ този предразсѣдѣкъ, тази погрѣшка.

Защото тѣлесното възпитание, чрезъ своята система на упражнения, игри, предъ други срѣдства, има за целъ да отмори, да отпочине тѣлото, създавайки едно приятно настроение. Отъ всички трудящи се най-много селския работникъ има нужда отъ тѣлесно възпитание. Още съ ставането отъ сънъ, десетъ-петнадесетъ минути е достатъчно да се раздвижатъ, сѣгрѣятъ и укършатъ всички части и органи на тѣлото. Следъ това измиване до поясъ съ студена вода, изстригане и разтъркване съ суха кърпа до зачервяване. И ето презъ цѣлия денъ се чувства бодростъ, свежестъ и стремежъ къмъ работа. Следъ всѣко усилено упражнение отъ голѣмо значение е дълбокото дишане съ коремния мускулъ (диафрагмата) и съ гърдитъ нѣколко пѣти. Това изпълнение е една обязаностъ за всѣки къмъ себе си, за своето сжществуване, старейки се да го систематизира като ежедневна необходима храна. Презъ най-голѣмитъ студове или горещини, както и презъ най-усиления трудъ, или почив-

Следва

телното недавна минало...

Така се редѣха тѣжнитъ дни, денононио, съ чужда работа и то заради своя обичанъ синъ, който бѣше пратила въ училище вече. Едничката нейна целъ сега бѣ възпитанието на детето. Тия, именно, жертви я направиха скоро нераздѣлна другарка на бедния отръ въ мизерната стая. Тукъ тя бѣше прекарала своя животъ, следъ като злата й лезя, при която живѣеше, по-неже отъ дете бѣше сираче, а бѣ изхвърлила. И тукъ трѣбваше да посрещне смъртта. Тѣлесната немощъ вече наддѣля, но майчиния дългъ все по-силно я зовѣше и ужасно мъчеше.

Тя бѣше лишена отъ всѣкакви съчувствия и утешения, отъ всѣкаква подкрепа, освенъ детскитъ грижи изградени чрезъ дълбоки въздишки и горки естенания на своя шестнадесетъ годишенъ синъ. Той

бѣ оставилъ и училище, за да помогне на майка си. И какво не прази той за нея, какви не старания не положи, за да я спаси отъ ржцетъ на смъртта.

Но нещастната разерзка дойде: въ хубавъ пролѣтенъ денъ, когато всичко е призовано за новъ животъ и всѣко сърдце ликува срѣдъ вѣчността на колосалния миръ — една сжипа душа, една изоставена отъ свѣта жена, една обичана майка отъ едно нещастно д-т-е се прости съ свѣта и отиде тамъ, дего на всички е ладенъ расенъ дѣлъ, тамъ дете нѣма ежби и берб-ни, нито суетенъ шумъ. Смъртта я изтрѣгна отъ ржцетъ на несправедливия животъ и въ цѣлуека я отведе тиха и щастлива въ бездната на необятното, страшно небитие!

Жертва велика бѣ тя — жертва на она, който я бѣ увѣ-

ка, дългътъ къмъ здравето, най ценното въ живота, всѣки трѣбва да изпълни.

Да възпитаващъ тѣлото си е единъ доста деликатенъ въпросъ. Не трѣбва да се мисли, че тѣлесното възпитание се състои само въ упражнения и игри. Въ рамкитъ на това двойно понятие се крие цѣлъ складъ отъ норми за изпълнение. Но то може да се изрази съ нѣколко думи: силна, разнообразна и на време приета храна, тѣлесни упражнения, чистъ въздухъ, редовностъ въ съня, чистота и хигиена на тѣлото. Наистина, за добруджанския селянинъ не е трудно да изпълни тия задължения спрямо себе си съ изключение на изобилна храна. Икономическото състояние отдавна е отнело това благо. Но и духовно той е много назадъ. Оня духовенъ крепителъ на битието отъ денъ на денъ се понижавалъ, чезне. Услови-я за просвѣта, за повдигане на тоя неуморенъ производителъ съвсемъ липсватъ, далечъ сж отъ него.

Трѣбва всѣки да знае, че тѣлесното възпитание е едно ни предпазва отъ болеститъ чрезъ заздравяване. И щомъ ни е миль и сжипъ живота, тогава защо чакаме, защо нехаемъ съ пълно съзнание и не вършимъ великото дѣло спрямо своето лично здраве, както и за възхода на родното творчество? Да, закръчимъ по пътя на величието, основано на принципитъ на тѣлесното възпитание. Защото то е създателятъ на новителя на волевия и духовенъ модетъ на една нация.

О, и какъ силно бѣ увѣрена тя, заслѣпена почти въ думитъ, въ ласкитъ и лицемѣрнето на ухажвания я мъжъ! Какъ никога презъ ума й не бѣ минало, че и тя ще стане подобна на героинитъ отъ четинитъ романи. Какъ всичко й се струваше потопено въ блѣсъкъ, въ рози, огрѣяно отъ лжчигъ на щастие! Каква пролѣтъ цвѣтѣше въ увѣрената й до наивностъ душа!

И действително, нейната любовъ бѣ любовъ-жертва за единъ незаслужилъ мъжъ, който най-безразсѣдно я остави, като затвори очи предъ нещастие и ужаса, въ който я потопи!..

Сега тя трѣбваше да живѣе само заради своята рожба, заради това, че съзнаваше до колко е велико да бѣдешъ жена-майка. Нея я чакаха вече други жертви призовани отъ

майчиния дългъ. За своето дете тя би рискувала всичко, би се хвърлила въ най-гибелнитъ житейски гихри, защото то само осмисляше нещастията й и самотни дни, то имъ носѣше разнообразие и свѣтлина.

Ала то не знаеше нищо относно майчината си и собствена участъ и често, притискайки се о сломената й грѣль, сладко мѣляше:

— Мамичко, а моя татко где е?

Като отговоръ се изтрѣваха дълбоки въздишки отъ изморенитъ гърди на майката и кристални сълзи се търкулваха по изпитото й лице и падаха върху прелестнитъ му кждри. Тя не можеше да остане равнодушна при равнитъ думи на нещастната си вече доста порасла рожба, която не веднажъ залаваше подобни въпроси, безъ да знае, че тѣ я пренасятъ въ мжчин-

кѣлъ въ буйнитъ и младина, който въ послѣствие я остави да загине тѣй рано — жайки се вече въ името на стинската майчина обичъ, жертва вече призована силния майчинъ дългъ, чиято викъ до послѣдния моментъ не можа да заглуши. Дългъ, именно, я подтикна къмъ великата жертва.

Смъртта не чака. Нейния животъ остави мощъ въ за да се бори за сжипъ идеалъ. Следъ взема всичко отъ нея, та хвърли като ненужна въ леденитъ пригърди смъртта, като я затвори въ свѣта ѣчна, петна ирония!..

Велика жертва за една лнка любовъ! Разбита о гранитната стена на безсждието и грубостта!

Е. Георгиев

НА МАЛЦИНСТВАТА

КР. БОТЕВЪ

и малцинствата

На 2 юний се празнува България годишнината българският револуционер, поет и писател, Ботевъ.

Всяка година българият народ изказва по-тъм си към паметта на този човек, който по-етва живота и тоя на-раритъ си, за да даде-мъ причаст към дъ-то на освобождението. Всяка година хиляденъ родъ се струпа на „Во-“, обикното място на-тевъ, отслужва панихи-за падналиятъ съ др-итъ си герой държатъ речи, като се слага и-родна трапеза. Ботевъ е-тавъ, но е живъ и не-ятнать въ сърцата на-сички българи. Преди-турзането на полити-итъ партии отъ Бъ-ия, тѣ не можеха да-раздѣлятъ. На „Вола-“аще цѣла артилерий-каночада отъ партий-оратори. Всички бърза-да доказватъ, че Бо-е тѣхенъ. Като се-еше отъ комунистичъ

и се свършваше до народ-няцитъ, всички всички смъ-тахъ Ботева като тѣхенъ политически привърженикъ.

А Ботевъ не бѣ на ни-кого — той не бѣ на нико-го — той бѣ и е на всички българи.

Ето за-това, когато утре цѣлиятъ български народъ празну-ва годишнината на Бо-тевъ, не можемъ и нѣй да не се принесемъ поне мисле-нно къмъ честването му.

Ат. Цветковъ

Загубихъ

Преди 20-25 дена една куч-ка „зайчаръ“, раса копой по главата барачеста, дребно, слабо-чакалеста, малко бѣло по ноктитъ на краката.

Който зиле къде се на-мра и ли го е намѣрилъ да ми съобщи или го задържи. Ще бжде богато възнаграденъ отъ менъ — Марчо Ат. Тре-таковъ — с. Шабла (Бал-чишко).

30-2

ЧЕТИ ВЕСТНИКЪ

Добруджански гласъ

О БЪЛИЯ СВѢТЪ

СТАРЪ АНГЛИЙСКИ ОБИЧАЙ

В Англия има много кѣши-инито врати виса халка-къто посетителтъ съоб-за дохждането си. Сжще-на законъ, споредъ който-тра трѣба велнажъ да-раздавача два пжти, соб-ника на кжщата три пжти, станалитъ посетители чети-ати. Този законъ билъ-тъ преди три вѣка и поло-и до сега не е отмененъ.

НО МОРЕ ПО-ВИСОКО

ДРУГИТЪ МОРЕТА

Едно море е голѣмо-00 кв. км. и, поради-то, пълноводни рѣки, кои-вливатъ въ него, е съ-по-високо отъ Срѣ-но море.

Поради сѣководорода, кой-е-намира на 200 м. дъл-на, риби има само до то-редѣлъ. Общо въ Черно-живѣятъ 75 вида риби.

СЖПЛАТА КНИГА НА СВѢТА

Една Гутенбергова-на, напечатаната между-и 1456 г.

1826 г. американскиятъ

събирачъ на ценни рѣдкисти Фолмеръ я купилъ за около 35 милиона лева и отсетне я-продалъ съ печалба нѣколко-стотинъ хиляди лей,

ГИГАНТСКИ АКУЛИ ДО 12 МЕТРА ДЪЛГИ

Нѣй голѣмитъ по ръстъ акули-спадатъ къмъ така нареченитъ „огромни акули“. Тѣ достигатъ на дължина до 12 метра и те-жатъ до 8,000 кг.р. Иматъ-тѣпа муцуна и малки зѣби и-за хората сж свършено без-опасни.

Живѣятъ въ Ледовититъ о-кеани. Ловятъ ги заради ри-беното масло, което вадятъ отъ черния имъ дробъ.

ВЕЛИКИТЪ СИЛИ ВЪ ЕВРО-ПА И СВѢТА

Въ началото на миналото сто-лѣтие за велики сили сж били-сѣштани Англия, Франция, Ав-стрия, Прусия и Русия. Следъ 1870 г. следъ обединението на Германия и Италия, Герма-ния завзела мѣстото на Пру-сия, а Италия навѣзла въ-числото на европейскитъ вели-ки сили.

По настоящемъ има и две?

Тържественото отпразднуване на св. братя

Кирилъ и Методий въ Букурещъ

Отъ нашата редакция въ Букурещъ

На 24 май, българитъ отъ градъ Букурещъ и изъ окол-нитъ на столицата българ-ски села, отпразднуваха по-особено тържественъ на-чинъ, празника на просвѣ-тата.

Училището, ведно съ чер-квата, което носи името на-дватама равноапостоли, бѣ-ха обикчени съ зелена, сж-що бѣ обвито отъ зелени-на и нарочно построено-о павилионче въ двора, което-служеше и за сцена.

Въ присѣтствието на г-нъ Сава Кировъ, българския-пълномощенъ министръ въ-Букурещъ, на персонала на-легацията, на избрана пуб-лика и на селяни изъ окол-нитъ на Букурещъ българ-ски села, свещеникъ Гри-горъ Александъръ съ своя-силенъ и благозвученъ гласъ-започна черковната служба.

Публиката бѣше изпъл-нила почти цѣлия училищенъ-дворъ, когато съ пламен-но олово свещеникъ Гр. Алек-сандъръ обрисова голѣмото-значение на величавия по-движъ на светитъ братя. Бу-курещкитъ българи, на 24-май отпразднуваха и пат-рония празникъ на своята-черква, която носи името-на двамата солунски братя.

Следъ него говори г-нъ Хисто П. Капитановъ за-дѣлото на светитъ братя, като изтъкна, че тѣ сж ге-ниални македонски българи-съ грамадни заслуги не са-мо къмъ славянството, но-и къмъ общочовѣшката кул-тура. Румунитъ сжщо дъл-жатъ много на тѣхъ, поне-же отъ IX вѣкъ до XVII-цѣлата имъ книжнина почти-изключително е писана на-езика на Кирилъ и Методи-и, съ средовѣковната му ре-дакция, което з-на-чи и на-езика на българитъ презъ-срѣднитъ вѣкове. А сж пи-сали съ славянска азбука, българска редакция до 1854-година отъ когато офици-ално се прокарва латинска-та азбука.

Черковния хоръ засиленъ-по-случай празника подъ-вещото ржководство на г-нъ Борисъ Христовъ изпълни-нѣколко пѣсни, посветени-на паметта на св. Кирилъ-и Методий.

Сжщо, г-жа Генозева Б. Узанова, учителка въ бълг.-училище отъ Букурещъ ка-за нѣко-ко вдъхновени им-провизирани слова за зна-чението на празника на-просвѣтата.

други извънъ европейски дър-жави, признати за велики си-лу — Съединенитъ държави и-Япония.

Следъ това ученицитъ-започнаха добре подготве-ната по случая прогрма, която възбуди възторгъ у-присѣтстващитъ.

Следъ обѣдъ тържеството-започна въ 6 часа, ко-гато въ присѣ-ствието на Министра на-България г-нъ Сава Кировъ, младежта-предимно бъл-гарското студентство, ведно-съ гражданството се весе-ли при приятната атмосфе-

ра до кжсно следъ полунощъ. Имаше специално оъставенъ-оркестъръ подъ ржковод-ството на г-нъ Каули, кой-то презъ всичкото време-свирѣше български народ-ни пѣсни.

Така мина — при пълна-задушевностъ и братска лю-бовъ голѣмия празникъ-на българската и славян-ската просвѣта.

Следъ изборитъ

Нѣколко констатации

Напоследъкъ въ двата-окръжа отъ Южна Добруд-жа се произведоха частич-ни избори за окръжни и об-щински съветници. Получе-нитъ резултати и нѣкои-случаи отъ развилата се-предизборна пропаганда ни-даватъ поводъ да напра-вимъ крайно интересни кон-статации.

На първо мѣсто изтъп-ва едно неуспоримо поло-жение: високото граждан-ско съзнание на мѣстното-българско население, проя-вено въ доказаната му при-вързаностъ къмъ партиитъ-на реда и законността. Благодарение на това об-стоятелство д-ветъ по-демократични партии: на-ционалъ-царнистката или-бералната успѣха да отбе-лежатъ голѣмия успѣхъ. Трѣба да пояснимъ, че 75-на сто отъ гласоподавате-литъ въ Южна Добруджа-сж мѣстнитъ жители [бъл-гари и турци].

Почти всички колонисти-гласуваха за крайнитъ по-литически групировки [вай-дисти и националъ-христия-ни] и за жоржиститъ, кои-то наново си послужиха съ-националистическата дивер-сия, която бѣха лансирани-преди години въ нашия-край, най-вече между коло-ниститъ-македонци.

Едно лице, заемашо вид-но мѣсто въ либералната-партияни заяви: „Следъ на-правената обиколка изъ се-лата увѣрихъ се, че ще ни-гласуватъ само българитъ-и турцитъ, но последнитъ-сж вече останали незначи-телно число. Самитъ жан-дармерийски шефове ми-заявиха, че всички колони-сти сж се ориентирали къмъ-крайнитъ дѣсничарски пар-тии“.

Ние бихме прибазили: и-не можеше да бжде друго

яче. Мѣстнитъ водачи на-тия партийни организации-водиха презъ цѣлото време-една пропаганда на злоба-и враждебностъ спрямо мѣ-стното българско население, обещавайки на колониститъ, че когато дойдатъ на-власть ще имъ разпредѣ-лятъ имотитъ на „бащина-шитъ“ [мѣстнитъ жители]. Въ това отношение вайди-ститъ, подъ влияние на-своя шефъ, прословутия ад-вокатъ отъ Базарджикъ В. Ковата, достигаха до цини-зъмъ. Когато единъ отъ во-дачитъ на тази партийна-групировка, наречена още-„Фронтулъ ромънескъ“ [„Ру-мънския фронтъ“] научава-за резултата въ повѣрсия-му секторъ — алъчкьойската-община, а именно само 35-гласа отъ близо 400, въз-кликва: Когато дойдемъ на-власть ще изгонимъ-всички българи!“

Ние получихме множест-во оплаквания, че вследст-вие на тѣй водената пред-изборна пропаганда, между-колониститъ е настъпило-едно голѣмо възбуждение-спрямо сѣселянитъ си — бъл-гари.

Аптека „СКОПЕЦЪ“
РУСИ МАРИНОВЪ

търси аптекаръ (ка)
съ лицензъ. Предпо-
чита се владѣещъ (ща)
мѣстнитъ сѣди

Чети и разпространявай
Добруджански гласъ

Върниятъ синъ на Балкана

Минава и заминава покрай насъ мъжко, незабелязана българската младежъ отъ Добруджа. Никой не е надникналъ въ нейната интимностъ за да види колко ценни заложби, колко обещаващи способности се криятъ въ нейната срѣда.

Само отъ време на време въ редакцията на „Добруджански гласъ“ срамжливо ще се яви нѣкой безименъ нейнъ представителъ и съ трепетна свѣжостъ ще ни поднесе плода на най-чистото вдъхновение.

А колко прекрасно, възторжено и ценно има въ тия „опити“, свидетелствува долната работа.

Прострѣлъ гордия Балканъ можши рече презъ бурната 1848 г. къмъ Калоферъ, поелъ мъжкото отороче на даскалъ Ботя, появило се свѣтъ заедно съ Спасителя и го залюлялъ, приспивайки съ марша на вихритъ си и победната пѣсенъ на своигъ букаци.

Ето какъ се възпита най-гениялни синъ на българската земя! Затуй въ пѣсенитъ му се огледа ехото на балканската стихия, въ призивитъ му звучатъ повелитъ на исполинъ въ бичуванията му съскъ величата, бруляща изсъхналигъ клоначи.

И вѣренъ синъ изречна чадого на Балкана, незабравилъ нивга неговитъ завети.

Тѣй както бунгара — Балканъ е зѣлъ и отмжстителъ къмъ „душманитъ на народа“, а охрана и приютъ за неговитъ закрилници, така и бунгованикъ поетъ къмъ народни въ врагове е неумолимъ, а къмъ борцитъ за правда и свобода любвеобиленъ и най-сърдеченъ.

Вѣкове „Бащицата старъ Балканъ“ е отстоявалъ срѣщу безброя бедн, слетили българското племе; вѣкове е бранилъ и приютявалъ въ своигъ можши пазви най-изтерзания и най-изстрадалия народъ въ свѣта. Затуй и неговото свидно чадъ — Христо Ботевъ — отъ ранна младини до величавия си завършекъ въ най-гиздавитъ му дебри — при Милинъ камъкъ — не представаше да зове „да се бори кой какъ може съ душманитъ на народа“.

Ржцетъ, които нѣвга поеха оторочето отъ Калоферъ, го грабнаха и презъ 1876 год. за да го издигнатъ предъ очитъ на цѣлъ единъ народъ високо, високо на пиедестала на неговитъ най-свидни идеали, завещавайки го, като внушителенъ култъ за бждещитъ поколения.

Башатъ съ навъсеното чело оцни достойно най-вѣрния си синъ!

Борисъ Ж. Ивановъ
уч. отъ VIII кл. при бълг. частна гимназия отъ Базарджикъ

тъ на културнитъ ни институции и отъ леглото си промишлява и напътствува подготовката за защита на дѣлата предъ сѣда и предъ Постоянния Съветъ къмъ Министерството на просвѣтата. Пожелаваме му ажорошно оздравяване.

— Редакцияниятъ комитетъ на в-къ „Добруджански гласъ“ изказва своитъ съболезнования къмъ семейството В. З. Холевичъ, по влучай тежката загуба, която претърпѣ съ преждевременната смъртъ на дѣщеря имъ Добринка.

— Селянитъ отъ село Суючюкъ се оплакватъ противъ касиера на тамошния Културенъ кржжокъ, който събиралъ тамситъ по единъ възмутителенъ начинъ. Председателя на кржжока, г. Радовичъ, трѣбва да обърне внимание на оплакването на селянитъ.

Вчера се излѣ надъ цѣла Добруджа обилень дъждъ, койго е много благотворенъ за посевитъ. най-вече за пролѣтнитъ.

— Поканватъ се всички членове на популярната банка „Добруджа“ отъ гр. Базарджикъ да участвуватъ на редовното годишно събрание, което ще се състои на 6 юний т. г. въ локала на бирария „Балканъ“ ул. I. G. Duce № 13. bis. Дневния редъ се я а м и р а публикуванъ съгласно устава, въ локала на Банката, полицията, църквата св. Георги, Основното училище №1. и въ Частното Българско Основно училище.

Въ случай, че събрание то не се състои, отлага се за 13 юний и. т. безъ второ покана.

СВѢТЛИВИ РЕКЛАМИ

Предпочетете свѣтлинитъ реклами

„БРОВЪ — Е — ЦЕЗЪ“ — ново оригинално постижение на техниката, съ чудна релефностъ, економични, трайни и крайно естетични.

За сведения въ РЕДАКЦИЯТА на „ДОБР. ГЛАСЪ“

Продава се

1 лозе отъ 4 декара, отлично разработено съ нѣй-избрани сортове, американъ, нахояща въ „Гизи-баба“ (на най-горния пѣтъ).

Справка редакцията.

34 —

Скрѣбна вестъ

Съ скрушено отъ печаль сърдце известяваме на всички роднини и познати, че многообичната ни и не забравима дѣщеря, сестра, внучка и племеница

Добринка З. В. Холевичъ

на 24 год. възраст

се помина на 29 май, въ 2 и половина часа въ Дуранларъ, като ни остави въ дълбока печаль.

Мило дете!

Ранното слънце още не стопли избуялитъ ниви на родното поле — кждето ти отрасна и сви венета своята младостъ отъ роснитъ полски цвѣта — и ето смрътта те гребна и отнесе въ вѣчнитъ покой, а намери остави само вжплитъ спомени по тебъ.

Спи, дете! И отвори си очитъ тамъ, кждето царя вѣчната мдадостъ и великата любовъ и заговори ми съ гласа на споменитъ, за да бждемъ винаги наедно — ние при тебе, обично дете, и ти насъ!

Да бжде миръ на душата ти!

Каварна, 29 май 1937 г.

Отъ опечаленитъ

ЗА ПРОДАНЪ НА ВЕХТО:

Коларски машини „БАНЦИГЪ“ (бъкчии) отъ прочутата германска марка „ТАЙХЕРЪ“; ереиде, стругъ и машина за дълбане и пробиване на главини — всички въ единъ постаментъ съ съчмени лагери. Всичко на износна цена.

Сведения при:

ТОДОРЪ МАХЛЕНСКИ, брашненски магазинъ, гр. Туграканъ

35 — 4

Градобитнина!

Осигурете си постѣнитъ срещу тая ужасна стихия! Правете осигуровкитъ си при добре познато на вѣстъ лице, за да бждете улеснявани въ случай на нещастие. Моятъ агенция се е старала винаги да задоволява клиентитъ си въ случай на градушка. Многократнитъ благодарности, отправлени чрезъ печата, потвърждаватъ, че д-во „НАЦИОНАЛНА“ плаща най-добре и най-бързо. Не е принуждаваме клиентитъ си да платятъ полицитъ си, нѣкъ следъ това да си получатъ паритъ за загубата. Ние плащаме загубата преди падежа на полицитъ.

На членозетъ на Зам. Синдикатъ правимъ отстъпки.

Базарджикъ, априль 1937 г.

19-5

Г. Атанасовъ

ул. „Пр. Михайл“ 21 (срещу градския часовникъ)

Продавамъ

вършебна машина, пълна гарнитура, амерканска система „Перлесъ“ 8 конски сили, съ вжтрешенъ апаратъ въ пълна изправностъ.

Споразумение стопанина

Свещеникъ Велико Ивановъ

Семизалж

33 — 2

Рѣдъкъ случай!

Продавамъ две кжщи — нова и стара съ 100 кв. м. мѣсто, нахояща се на ул. „Богданъ Вола“ № 21, до полицията.

Справка. **Василь Караванъ** крѣчмаръ, Базарджикъ

31-1

Важно за пчеларитъ

Донасямъ до знание на всички нуждающи се клиенти, че доставихъ нова преса за изработване на изкуствени пчелни пити, които прекохождатъ досегашнитъ по това че правятъ пититъ б-тъ и по-хубави.

Стоянъ Баръмовъ

ул. „Режеле Кароль“

— Базарджикъ —

21 — 1

Благодарностъ

Подписаниятъ Скординовъ благодаря по тоя начинъ на д-ръ Росети, за гдето спомощъ съ направената операция мнота на сестра ми, М. рийна Д. Скординова.

Скординовъ

ВѢСТИ

— Калиакренския окръженъ сѣдъ произнесе още две сѣдбоносни присѣди: Българскитъ културни общества отъ Балчикъ и Каварна бѣха радикирани, т. е. залечени отъ списѣтитъ на юридическитъ личности.

Ржководството на нашето просвѣтно дѣло отъ Южна Добруджа е изправено предъ една стратотна загадка, чийто разрешение потѣва въ тъмната на непознати намѣрения и недоловими поведения.

— Единъ нещастникъ отъ Силистра, чийто име не споменаваме само отъ уважение къмъ института, отъ чийто управа праеи частъ, си е позволилъ да постѣпи най-вулгарно спрямо разпространителя на в. „Добруджански гласъ“ отъ този градъ — стария народенъ учителъ Тод. Калчишковъ.

Научаваме се, че всички българи отъ Силистра сѣ

поризали постѣпката на нещастника.

— Бившия директоръ на калиакренската окръжна земеделска служба Георгиу е даленъ подъ сѣдъ за редица злоупотрѣби, фалшификации и подкупи.

Известно е, че и неговия предшественикъ, Ионеску, бѣше сѣденъ и осѣденъ за сжщитъ престѣпления.

— *Допутата отъ Дуросторския окръгъ г. Иванъ Ангеловъ, председателъ на Б. К. О. въ гр. Силистра, отъ десетина дни пазилъ леглото, поради кризи въ черния дробъ. Въпрѣки това, енергичниятъ нашъ общественикъ не престава да се интересува отъ нужди-*

Чети в-къ

„Добруджански гласъ“